SENTINELA

ANUL IV, Nr. 51
19 Decemvrie 1943

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

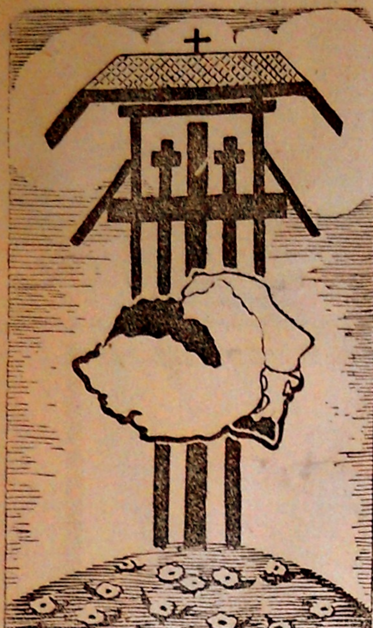
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — București
TELEFON: 3.96.62.

UN VEAC DELA NAȘTEREA REGINEI ELISABETA — „MAMA RĂNIȚILOR"

Se împlinește în această lună un veac dela nașterea Reginei Elisabeta a României. Născută pe plaiurile fermecate ale Rinului german la 17 Decemvrie 1843, tânăra Principesă de Wied a fost ursită din leagăn să fie Regină a României, alături de augustul ei soț, Regele Carol I. A luat parte la cele mai însemnate evenimente ale țării noastre: câștigarea Neatârnării, după războiul din 1877 și înălțarea României la rangul de Regat. A fost un suflet mare, suflet de regină și de poetă, suflet de adevărată romăncă pentru propășirea regatului. Intreaga Ei vieață a fost închinată ridicării Neamului Românesc și binelui obștesc, înființând o mulțime de așezăminte de binefacere. In Războiul Independenții a arătat un devotament nemai întâlnit pentru rănițiii din spitale și de pe câmpul de bătălie. Ședea zi și noapte la căpătâiul lor, îngrijindu-i cu o râvnă neobosită. Pentru acest rar devotament Ea a fost pe drept cuvânt numită „Mama Rănițilur". Urmând exemplul Său, mai târziu, în Războiul Întregirii, Regina Maria a depus aceeași dragoste pentru răniți; iar astăzi vedem cum M. S. Regina Mamă Elena arată cea mai neodihnită grijă pentru spitalele de răniți. În toate timpurile Reginele noastre au știut să fie bune romănce și adevărate mame pentru popor.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

ORDIN DE ZI PE ARMATĂ

Nr. 52 din 12 Decemvrie 1943

Divizia a 6-a Cavalerie întărită cu unități de Vânători de Munte, atacând fără întrerupere timp de trei zile inamicul din Capul de pod rus dela Sud de Kerci, a reușit să-i sdrobească rezistența și să atingă malul Mării, făcând o bogată pradă și numeroși prizonieri.

Pentru această nouă faptă de arme care se adaugă în mod strălucit la înșiruirea glorioasă a succeselor culese pe câmpul de luptă al Cubanului și Crimeii, Divizia a 6-a Cavalerie se citează pe întreaga Armată.

ION ANTONESCU
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului

Frumoasă ești, o, țară

Frumoasă ești, o, țară!
In măestrita-ți iie
Cu flori albastre, roșii
Și galbene: o mie
De aceea tot străinul
S'ă'n loc, privind la tine,
Vrăjit de-a ta mândrețe,
Să plece nu-i mai vine
Frumoasă ești, o, țară:
Cu scumpa-ți cingătoare,
De spice aurite.
Ce strălucesc la soare,
De aceea toți, vecinii
(Prea Sfântul le plătească)
Ți-au pus — vai, nu odată!
Gând rău: să te robească!
Frumoasă ești, o, țară!
Și mult bogată'n toate!
De-aceea și Românul
De-al tău drag nu mai poate
Cu-o lume el lupta-s'ar
Și ar muri mai bine
Decât să mi te vadă
Căzând pe mâini străine.

P. DULFU

Elisabeta României, regină și poetă

S'au împlinit zilele acestea o sută de ani dela nașterea Reginei Elisabeta, prima Regină a României și poeta cu renume european.

Născută în străvechiul castel părintesc dela Neuwied, la 17 Dec. 1843, ca fiică a principelui Herman de Wied, micuța prințesă Elisabeta și-a petrecut copilăria într'una din cele mai frumoase și pitorești regiuni germane, scăldată de valurile albastre ale bătrânului Rin. Viața în mijlocul naturii, alături de gingașa existență a unei frunze, de cântecul unei păsări sau de tainele undelor bătrânului fluviu, populate de eroii vechilor legende germane, i-a deșteptat dragostea pentru tot ce e frumos și nobil.

In anul 1869 Prințesa Elisabeta de Wied se mărită cu Domnitorul Carol.

In timpul războiului de neatârnare, prin marea sa grijă pentru răniți, și-a câștigat pe drept numele de „Mama răniților"

Din căsătorie s'a născut numai o fată, Prințesa Maria, care a murit după trei ani (1873), lăsând o durere nevindecată în inima auguștilor săi părinți.

Regina Elisabeta, înzestrată cu un suflet mare, a fost cu totul devodată țării și poporului român.

In testamentul său datat din 11 Octomvrie 1914, ea spune că de când a călcat pentru prima oară pe pământul României, s'a străduit să facă binele, să sădească în inima sa mila și să încurajeze frumosul.

S'a interesat în deosebi de sprijinirea așezămintelor de ocrotire socială, cărora le-a lăsat prin testament mari sume de bani: Institutul Surorilor de Caritate „Regina Elisabeta", Azilul de orbi „Vatra Luminoasă", Profilaxia tuberculozei, Policlinica „Regina Elisabeta", Limanul, Pâinea Zilnică, Munca, Obolul Furnica, Tibișoiu, Țesătoarea etc.

La ridicarea României la rangul de regat, și încoronarea Regelui Carol I, s'au făurit două coroane, a regelui a fost făcută din oțelul tunurilor luate dela Plevna, iar a Reginei Elisabeta din aur.

Cu ocazia încoronării, Regele Carol I a rostit aceste nemuritoare cuvinte: „Primesc cu mândrie această coroană tăiată dintr'un tun stropit cu sângele vitejilor noștri și sfințită de biserică. Ea va arăta urmașilor voinicia Românilor și legătura dintre țară și domn.

Să ne unim și noi în fața ei strigând: „Trăiască România".

Regina a scris dela o fragedă tinerețe, dar caietele de versuri, acoperite de un scris fin și mărunt, erau cunoscute numai de Ea. După propriile mărturisiri, (Povestea unei Regine), nu a început să scrie temeinic decât în noua sa patrie adoptivă, în România. La vârsta de 35 ani, înconjurată, în minunatul cuib dela Sinaia, de câțiva poeți de talent în frunte cu Vasile Alecsandri, Regina Elisabeta și-a scris numeroasele sale opere în proză și versuri, care i-au adus renumele de mare poetă.

Tot aici și-a primit numele ei literar, Carmen Sylva, înseamnă „Cântec de Pădure", după dorința ei de a fi de origine latină și să amintească în același timp, de patria nobilă cu păduri minunate.

Sub acest nume cu circulație europeană, Regina Elisabeta și-a scris cele 50 de cărți, dintre care 19 volume sunt de versuri.

In această întinsă operă literară Carmen Sylva cântă Rinul copilăriei ei, casa părintească, viața în aer liber, legendele germane („Mein Rhein". Meine Ruh", „Vaterhaus" etc.), adică tot ceeace amintește de patria sa natală; iar în a doua parte a operei sale cântă trecutul istoric și legendar, frumusețile naturale, datinele și originea poporului român, patria sa adoptivă.

Octavian Goga a spus despre sincera ei dragoste pentru poporul din mâna căruia primise coroana că: „Ea și-a însușit toate aspirațiile neamului românesc, dorind ca ele să fie realizate".

„Poveștile Peleșului", „De prin veacuri", cum și numeroasele volume de nuvele, povestiri și versuri, sunt mărturia celei mai perfecte cunoașteri a istoriei, sufletului, vredniciilor, obiceiurilor legendelor și poeziei populare românești din care s'a inspirat.

Prin măiastra ei pană, peisagiul și valorile românești au fost făcute cunoscut străinătății, fiind cea mai grațioasă ambasadoare a aspirațiilor noastre peste graniță.

A murit în 1916 și a fost înmormântată la Mânăstirea Curtea de Argeș, jelită de întreg poporul.

S.

Răsplata vitejiei din Crimeea

Dela cartierul general al Fuehrerului, se comunică următoarele:

La 8 Decemvrie 1943, Fuehrerul a conferit Foile de Stejar la Crucea de Cavaler al Ordinului Crucea de Fier, generalului român Corneliu Teodorini.

După cum anunța comunicatul înaltului comandament al forțelor armate, din 8 Decemvrie 1943, formațiuni din Divizia a 6-a de Cavalerie română, sub comanda generalului Teodorini, titular al Crucii de Cavaler al Ordinului Crucea de Fier, susținute de armele grele germane și de aviatorii români, germani și croați au lichidat Capul de pod sovietic dela Sud de Kerci.

Generalul Corneliu Teodorini participă de mai mult de doi ani, în prima linie, în lupta împotriva bolșevismului, întâi ca comandant de brigadă și apoi de divizie. In această perioadă de timp, trupele de sub comanda sa s'au distins în mai multe rânduri, prin fapte de arme remarcabile și anume: prin nimicirea bolșevicilor, debarcați la Feodosia, la sfârșitul anului 1941 și începutul anului 1942, prin nimicirea armatei sovietice din Peninsula Kerci, în primăvara anului 1942, precum și în grelele lupte de munte date în Caucazul occidental, din Martie 1942 și până în vara anului 1943.

Vitejii soldați români, puși sub comanda generalului Teodorini, și-au dovedit bravura lor, mai ales în bătăliile defensive dela Capul de pod de pe Cuban. Pentru aceste din urmă fapte de arme, Fuehrerul a decernat la 27 August 1943 acestui comandant român, demn de a fi dat ca exemplu, Crucea de Cavaler al Ordinului Crucea de Fier.

„Nu vă temeți...!"

„Nu vă temeți de cei ce ucid trupul,
„dar sufletul nu-l pot ucide!"

Așa limpede, a grăit Domnul nostru Hristos ucenicilor Săi, când i-a trimis să predice evanghelia printre păgâni. A știut că ei vor trebui să îndure cele mai grele prigoniri și că vor fi uciși. Dar cele mai groaznice chinuri, nu vor putea să le vatăme sufletele.

Și ei nu s'au temut de nicio protivnicie omenească. Nu s'au temut de cei ce le-au ucis trupurile; căci sufletele lor nu numai că nu le-au fost ucise, dar au fost înălțate în slavă și în veci creștinătatea îi preamărește.

Nu numai Apostolii Domnului au urmat aceste sfinte învățături, ci și *miile de martiri*, care nu au avut altă bucurie, decât atunci când și-au dat vieața pentru lățirea și apărarea credinței creștine.

Dar tot în rândul celor ce au fost următori acestei porunci, trebue să numărăm și pe toți *înaintașii noștri*, care au dus aprige războaie pentru apărarea legii noastre sfinte pentru tihna credinței lor, în hotarele zămislirii noastre ca neam. Ei nu s'au temut de cei ce pot să ucidă numai trupul, dar sufletul nu pot să-l vatăme.

Exemplul morții Domnitorului *C. Brâncoveanu*, a cărui statue s'a desvelit deunăzi în piața Sf. Gheorghe din București, este una din strălucitele dovezi ale trecutului nostru.

Pe tot întinsul țării vedem nenumărate monumente ridicate pentru slăvirea eroilor, care și-au dat vieața lor pentru vieața neamului. Sunt săpate pe ele numele tuturor și astfel ei rămân nemuritori.

Ostașul și tot omul nu trebue să se teamă în această vieață decât:

de Dumnezeu și
de conștiința sa.

De *Dumnezeu* să se teamă cel ce nu se lasă de viețuirea păcătoasă; de *conștiința* să se teamă cel cu gânduri necurate și pe care conștiința nu-l lasă nici să doarmă.

Deci iubiții noștri ostași să aibă în minte totdeauna glasul dumnezeesc al Domnului Hristos, care grăește răspicat:

„Nu vă temeți de cei ce ucid trupul,
„iar sufletul nu pot să-l ucidă!
„Temeți-vă de cel ce poate și sufletul
„și trupul să-l arunce în focul cel veș-
„nic!".

Preot maior ILIE DELEANU

PE FRONT

S'a liniștit și e 'ndeseară,
O zi din vieața mea să frânge...
Și se'aștern tristeți de ciară,
In stoluri negre și cernite,
Trec corbii zarea întunecând,
Chemarea lor m'apasă în gând
Trec amintirile pe rând.
Și bat la sufletu-mi grăbit,
Șiragul visului iubit.
Azi să destramă rând, pe rând,
S'a liniștit și e'ndeseară,
O zi din vieața mea să frânge.
Și se'aștern tristeți de ciară.

GRIG. ȘTIRBU

Un mare suflet de romancă: Regina Elisabeta

S'au împlinit o sută de ani dela nașterea Aceleia care a fost Elisabeta, cea mai blândă Regină a României. Presa noastră, ocupată cu multele frământări zilnice, cu asprele comunicate ale războiului dintre popoarele lumii, a găsit totuși un pios răgaz pentru a înfățișa în culori calde chipul de mamă iubitoare al fostei Suverane, descriind în lungi coloane vieața ei de continuă strădanie pentru ridicarea țării și adâncirea frumuseților românești.

Aducea Elisabeta, prințesă de Wied, pe înfloritele plaiuri dela gurile Dunării, ceva din taina legendelor germane de pe malurile Rinului, un chip de zână binefăcătoare, cu ochi albaștri, ce se îmbinau în mod deosebit cu părul brun și zâmbetul mereu fermecător pentru supușii din jurul Său.

Avea o inimă de creștină, gata de a dărui mângâere celor în suferință; o minte înțeleaptă pentru a pătrunde îndatoririle unei Regine și un mare suflet de poet, pentru a gusta frumusețele sufletești ale poporului românesc, a le prețui și a le face cunoscute în alte graiuri.

Din anul 1869, când s'a căsătorit cu Prințul Carol de Hohenzollern, și-a împletit destinul ei cu al țării noastre, a trăit marea poveste a Neamului în Războiul Neatârnării, și-a pus pe cosițele negre coroana de aur alături de coroana de oțel a soțului ei, Regele Carol I, străduindu-se din toate puterile să fie asemuitoare marelui Suveran, făcând din Regatul României, un focar de cultură și civilizație, demn să ia locul ce i se cuvine alături de celelalte State europene.

In copilărie nu am apucat decât înfățișarea de mamă căruntă a Reginei Elisabeta, mereu îmbrăcată cu marama țărăncilor noastre, cu ochii, împrăștiind o nespusă bunătate, dar și o reținută durere.

Știam cu toții că poartă din tinerețe o neuitată amărăciune, dorul după fetița ei, principesa Maria, moartă în vârstă de trei ani.

Aceleia care iubea copiii mai presus de orice, nu i-a fost hărăzit să-și crească odorul in cuprinsul palatului, sub ocrotirea duioasă a bunilor părinți.

Pe semne că Dumnezeu hotărîse ca simțirea de mamă a Reginei, să nu se cheltuiască decât pentru ostașii țării, pentru fetele din azile, pentru orbii și săracii lumii.

Iată cum își cântă Ea durerea de mamă în versuri rămase nemuritoare:

Dulce e și fermecată
Dâmboviță, apa ta —
Cel ce te-a băut odată
Veșnic tot la tine-ar sta.
Am băut din tine poate
Prea cu mare drag și eu,
Că 'ngropai cu tine toate,
Vieața și norocul meu.
M'ai legat tu, dulce nume,
De-al tău mal tu m'ai legat
De când doarme-aci 'ngropat
Ce-am avut mai drag pe lume.

Datoria ei de Regină a stat mai presus decât suferințele personale, arătându-se vrednică de a fi o mare domnitoare, așa după cum Augustul Ei soț a fost un mare Rege.

Domnind peste o țară străină, a știut dela început să se confunde cu nevoile noastre, cu năzuințele de veacuri ale Neamului Românesc, devenind o adevărată romancă.

Cu simțul Ei înăscut de a conduce, cu tact și inteligență a luat parte la vieața de atunci a țării, reușind să se facă respectată și iubită, atât în țară, cât și peste hotare, rămânând o pildă pentru toate timpurile.

Fermecată de frumusețile sufletești ale poporului și de plaiurile minunate ale României, Regina Elisabeta, prin minunatul dar al poeziei, a cântat sub numele de Carmen Sylva, poveștile și dorurile noastre. In palatul din București sau în Castelul Peleș, artiștii găseau oricând o caldă primire, deoarece Regina poetă transformase încăperile Sale într'un templu al artei.

Numeroase sunt operele scrise în limbi străine și toate sunt îmbibate de mireasma plaiurilor românești.

In sufletele noastre răsună și astăzi tot așa de mișcător cuvintele din „Poveștile Peleșului" și atâtea alte istorisiri, toate rupte din inspirația românească. Pe artiștii și poeții din preajma Sa îi îndemna întotdeauna să se folosească de comorile de artă ale Neamului, spunând că nu se mai găsesc pe lume altele mai frumoase.

Sub domnia Sa, artele și cultura noastră au ajuns la un ridicat nivel, stârnind pentru prima oară interesul străinătății pentru viața românească oglindită în literatura Carmen Sylvei.

Acolo, în cripta voievodală dela Mănăstirea Curtea-de-Argeș, moaștele Reginei Elisabeta pot să se odihnească mulțumite, pentru că pe drumul arătat de Ea, Poporul Român a mers tot înainte, dovedind că strădaniile de-o vieață ale Reginei n'au fost zădarnice.

Neamul Românesc se închină astăzi cu adâncă recunoștință în fața memoriei Aceleia care a fost Regina Elisabeta.

I. VALERIAN

POEM DE PE MIȘAKO

Eroului Trică Stelian

Frunte albă, netedă, prinsă'n joc cu soarele
Ochi cuminți ce s'au închis când trosneau pripoarele
Blând la vorbă, înțelept și viteaz cum altul nu-i,
Trică meșter grenadier, frate bun pământului,
Mi te-au așezat hotar la răscrucea anilor
Să oprești la răsărit urgia dușmanilor.

Era cerul mohorât și luna cucernică
Svon răsboinic prin văzduh, grindină puternică,
Viforos te-ai ridicat, inimă de cremene,
Să bagi spaimă 'ntre „gândaci", nimeni să nu-ți semene.
Dar o schijă... Prohodeau licuricii, zările
Până sus, departe sus, — toate așteptările.

Prăbușit sub foc și fier, meritată glorie
Pentru viața altei lumi până la victorie,
Lângă morți sau cu cei vii noaptea dă să-și scuture
Anotimpul sfârtecat, intr'un sbor de fluture
Și se'nchină cuvios: „Doamne, dăruește-ne
Mulțumirea de-a fi tari și de rău păzește-ne"!

Fruntea-ți lată — lut pe jar — încă mult mai stărue
Să întoarcă spre apus neamul ce se nărue
Tot mai vrea să lupte, știu!, doar în vis cu stelele,
Căci zadarnic pentru voi au mutit șrapnelele...
Mâine, din adâncul tău, sclavii năzuințelor
Incrusta-vor în hrisov rostul biruințelor.

CEZAR FLAMURA

Regina Elisabeta (Carmen Sylva)

DIN „CUVINTELE SUFLETEȘTI ALE REGINEI ELISABETA"

Dacă auzim în timpul de față tânguiri despre lipsa de credință, cauza e că credința astăzi nu mai e prigonită. Oamenii nu mai sunt atât de stăruitori, spre a dovedi ceea ce nimenea nu mai pune în îndoială — și prin aceasta, chiar intră și se așează în lume nepăsarea.

Oamenii nu se gândesc, că și astăzi noi îndurăm flacăra durerilor și a ispitei și că nu înarmăm pe copiii noștri împotriva fiarelor sălbatice, care în însuși pieptul lor sfâșie inima. Și astăzi nu vorbim de ale credinței cu ceata cea neînțelegătoare și nepăsătoare, numai și numai pentru ca să nu fim uciși cu pietre.

Credința lui Cristos n'are preț văzut și pipăit. El nu ne dă, nici bogății, nici slujbe, nici măriri. Cu credința în Cristos nu ne putem nici lăuda, nici mândri. Cu legea creștinească nu putem subjuga pe nimeni pentru ca să ne înălțăm pe umerii lui. Creștinismul e legea săracilor și oamenii toți vor să fie bogați. Creștinismul e legea lepădării de sine și nimenea nu voește să se jertfească pe sine. Creștinismul e legea celor ce sufer și oamenii toți voesc să fie fericiți.

Intre a voi și a fi e o prăpastie mare; ea e plină cu tot felul de păcate și de mizerii. Această prăpastie se deschide însă și mai tare, când e vorba de a primi pe cei râvnitori și pe cei poftitori de câștig, chiar și după ce ei au aruncat intr'însa mărirea și curățenia, bunătatea și pacea. Căci aceștia sunt din zi în zi tot mai săraci, tot mai intristați, tot mai desnădăjduiți și nu se sfiesc să blesteme pe Dumnezeu și pe oameni. Aceștia sunt totdeauna pesimiști, desnădăjduiți, căci ei și-au întors vieața pe dos. Părtinitorii acestui soiu de oameni propovăduesc că toate sunt rele, pe cât se poate de rele, iar ucenicii acestora, mai pătimași decât nenorociții învățători, întăresc aceste năluciri diavolești, până când duc pe bietul rătăcit la sinucidere.

Căci dacă i se zice omului necontenit și fără încetare: „Vieața nu mai e de suferit", — intr'adevăr, vieața i se pare nesuferită. Fiecare din noi, însă știe din propria experiență, că înghite o neplăcere, dacă tace și dacă încearcă să se facă stăpân peste dânsa, încetul cu încetul ea scade și dispare; dar, dacă vorbind fără încetare despre dânsa, ea crește și se mărește.

Adeseori se întâmplă, că nu iubim pe un om, căci el nu ne place. Dacă ne dojenim pe noi înșine pe tăcute, biruim ura. Dacă vorbim despre ura noastră și dacă aflăm și pe alții de părerea noastră, omul pe care nu-l iubim ni se face nesuferit și în sfârșit, cădem în păcatul de a-l urî cu desăvârșire. Așa fac pesimiștii și desnădăjduiții. Ei vorbesc despre lume, zicând că e rea, până când îi cuprinde gândul de a o părăsi și atunci ei înșiși se aruncă în prăpastia pe care n'au putut-o face să dispară, supunându-se legilor și poveștilor dumnezeești.

Creștinul însă își clădește o punte înaltă, dar tare din cuvintele luminoase ale lui Cristos. Aceste cuvinte îl trec peste prăpastie și-l fac destoinic a merge spre ținta ce i s'a dat și care este în ceruri.

CARMEN SYLVA

La un comandament româno-german, pregătirea unei misiuni de aviație

Geta, sora cea bună a răniților

După o lună dela declararea războiului plecam să lucrez,ca infirmieră voluntară, la un spital de zonă interioară in Moldova. Am îmbrăcat modesta uniformă de soră, mi-am apretat bonetele și cu grija pe care n'am avut niciodată nici pentru cea mai scumpă rochie, am plecat atât de mândră, încât numai teama că s'ar putea să fi uitat ceva din ce am învățat, mă făcea să nu strig la toată lumea: și eu sunt ostaș, merg și eu ca și ei acolo unde țara mă chiamă.

Și acolo, printre camaradele mele cu care împărțeam munca, odihna sau părerile despre tratamentul secțiilor, am cunoscut-o pe Geta, micuța infirmieră, cea mai tânără dintre noi, un copil aproape ieșită de pe băncile școalei.

Micuță, brună, cu păr negru liniștit in două cosițe pe care le lega strâns cât mai strâns sub bonetă, fruntea înaltă, ochii frumoși, mari, negri, parcă prea mari pentru plăpânda ei făptură; nasul pentru care se supăra de câte ori scotea dintr'un buzunar secret o mică oglinjoară....... „iar mi-au ieșit pistrui".

Era gata să facă serviciul pentru fiecare.

Cine se pricepea mai bine ca ea să tragă o fașă atât de frumos, încât să dureze chiar și la cei mai nervoși dintre răniți? Cine se pricepea mai bine ca ea să dea untul de ricin sau clorura de calciu chiar lui Dan, rănitul cel mai răsfățat? Cine știa mai bine ca ea să schimbe un așternut fără a atinge rănitul cu gipsul cel greu de suportat? Cine mai bine ca ea știa să scrie o carte poștală Ilenuței, din cine știe care sat pierdut in munți, să-i scrie toată dragostea lui Ionică, rănitul la mâna dreaptă? Numai ea știa să-i scrie așa cum îi vrea inima și îi striga dorul lui Ionică.

Ea citea scrisorile celor a căror pansamente le acoperea vederile, îi îmbărbăta atunci când durerea sau dorul de a fi înapoi pe front, ori lângă ogor, îi făcea să fie numai geamăt și întrebări.

Geta știa să răspundă fiecăruia, mânuța ei liniștea strângând ușor mâna de viteaz cu unghiile pline de pământul tranșeelor.

De se anunțau răniți, pentru orice oră din zi sau noapte, ea cerea să fie la triaj și cu mâini grijulii de mamă care știe să desbrace copilașii cu membre fragete, ea desbrăca ostașii cu picioare fracturate. Ea era prima care se lupta să deștepte cu un ceas mai devreme pe cei dela cămară pentru lapte cald sau ceai.

Totdeauna știai unde s'o găsești, ea era peste tot și în urma ei rămâneau ordine, curățenie și surâs chiar pe frunți nedescrețite de nimeni și nimic.

Geta era prima care se scula și era ultima care se culca dintre noi; ne ruga mult să nu facem cafeaua, vine ea s'o facă, numai să dea o fugă în salon, cu felinarul în mână, să vadă dacă garda de noapte știe că Bârsan se scoală din somn și vorbește aiurea, că Ionică nu adoarme decât dacă îi dai zahăr cu apă, că Alexandru cel dela fereastră trebue supravegheat.

Imi bătea la ușă în fiecare dimineață, la ora 5, ca să sterilizez instrumentele sălii de pansamente și dacă obiceiul, vechiul meu obicei, era mai tare decât datoria, ea nu pregeta să plece inaintea mea și când veneam găseam instrumentele aburind in fierbător mai strălucitoare ca oricând.

Ne-am despărțit, ea vroia să meargă mai înainte, eu cu alte griji îmi amânam dorința de a o urma. . .

A trecut o iarnă, a trecut o vară, a venit iarna unei noi campanii. Ne-am scris mereu până nu știu care din noi a pierdut urma. Eu am făcut campania de iarnă departe, ea, am auzit și mai departe, mereu plină de voie bună, mereu neobosită, mereu mulțumită când oboseala îi spunea: „sigur și azi ți-ai făcut datoria deplin".

Nu știam și mă frământa gândul s'o găsesc și într'o dimineață de August deschid ziarul și ochii mi se împietresc pe un anunț. Era Geta. Geta printre vitejii ce cad, printre cei care se înalță la cer, printre cei ce nu trebue plânși, printre cei sfinți, cărora ne închinăm.

Era prea mare sufletul in bietul ei trup micuț și acolo departe a fost o iarnă grea.

Fie ca mica mea camaradă și prietenă să știe cât de mare și vie le este amintirea tuturor acelora cărora le-a dat din sufletul și neoboseala ei, țăria să suporte greutățile.

Maria căpitan Marinescu

Rănitul

Am căzut străpuns de gloanțe
In rariștea de lângă vii
Când soarele — scăldat în sânge
Coborîse la chindii.

Când m'am deșteptat din leșin
Eram întins pe-un pat curat
Și lângă pat — ca o părere
O soră'n alb s'a aplecat.

Mă privea atât de dulce
Bandajându-mi brațul drept,
Incât simțeam tot mai aprinsă
Bătaia inimei în piept.

M'a îngrijit timp de o lună
Cu-adevărată dragoste de soră...
Eu mă'ntrebam: N'ar fi mai bine
S'o iau acasă mamei noră?

Undeva, însă, departe,
La luptă m'aștepta Oștirea;
Și vindecat, la despărțire,
In lacrămi îi văzui privirea...

Am ajuns grăbindu-mi pașii
In aceeași rariște de vii
Și soarele, acum mai vesel,
Mă privea dela chindii.

Am găsit și locul unde
Străpuns de gloanțe am căzut
Și pretutindeni cruci răslețe
Peste morminte am văzut...

Regimentul meu plecase
Ș camarazii mei cu el,
Să lupte aprig mai departe
Pentru Cruce și Drapel!...

Plot. adm. N. V. DAHNOVICI

SĂCUII REVIN IN ȚARA

M'am apropiat în toamna aceasta lungă și bogată de sufletul curat al Țării. L-am întâlnit pretutindeni și l-am găsit același, cum îl știam de totdeauna, cald, neprihănit, ridicat deasupra valurilor frământate de furtunile vremurilor. Călătorind în lungul și largul Țării, te cuprinde liniștea încurajatoare a oamenilor și a locurilor ca o odihnă mare, revărsată din seninătatea și calmul românesc. Simți, mai mult ca oricând, tainicile legături care unește întregul neam într'un singur mănunchiu de simțire, într'un singur crez, de care se apropie cu dragoste toate fărâmiturile celorlalte nații răslețite pe pământul nostru.

Grupurile acestea străine, rupte de popoarele lor în vremuri tulburi de năvăliri și cotropiri, ori infiltrate de dominațiuni vremelnice în cuiburile neamului românesc, au rămas aci, mulțumite, împăcate cu un popor blajin, cinstit. Sguduirile înregistrate de istorie i-au strâns în jurul nostru, inodați de rădăcinile neamului lângă care vroiau să trăiască. Erau acestea pilduitoare lecții de unitate și dârzenie date de poporul românesc care nu putea fi nici cum clintit din vatra strămoșilor! Erau pentru ceilalți care viețuiau cu noi, imboldul instinctului de conservare care dicta rămânerea lor pe loc!

Lângă poporul român, peste care au bântuit toate furtunile și l-au cotropit puhoaiele semințiilor fără Patrie, au sălășluit și alte frânturi de nații, care au trăit în bună înțelegere veacuri de-a-rândul. Unele seminții au fost înghițite de-a-lungul vremurilor, iar altele sunt pe cale de a se contopi și ele cu destinele neamului nostru.

Crâncena lovitură a soartei din anul 1940, când lanțuri grele ne încinsese iarăși trupul ca să ni-l sfâșie, nu ne-a putut dobori. Le-am rupt cu brațul și cu pieptul luptătorului neînfricoșat de nicio primejdie! Cad unul câte unul aceste lanțuri și neamul se încheagă tot...

Țara e calmă... Liniștea domnește pretutindeni... Vezi neamul aplecat peste munca lui... Il simți cum se strânge, cum se ridică iar către zoriile care tremură printre fâșiile negurilor...

Te înalță sufletește liniștea aceasta și te înfioară vuetul vânturilor din vetrele vecinilor noștri. Acolo se rupe ceva... Se destramă...

Ochii se îndreaptă către noi; atrage pacea noastră, unitatea și sufletul poporului care dovedește încăodată țăria lui și neputința vrăjmașilor de a-l nimici... Dinspre apus, de peste Dealul Feleacului, trec mereu oameni care au trăit cu noi, dar care au uitat într'un moment dat toate lecțiile mărețe ale istoriei României. Sunt săcuii care se întorc la pământul care i-a hrănit. Oameni care s'au desplantat pentru continuarea vieții în altă parte.

Ce proces sufletesc s'a petrecut în intimul acestor ființe, de zoresc către locurile care i-au crescut?

Să fi fost amintirea curată a gliei, a colțului de țară care le-a fost Patrie? Să nu-și fi putut găsi în Patria lor adevărată, în sânul neamului lor, tihna și pacea?

Sau i-a chemat înapoi omenia românească și reazemul moral pe care-l găsesc în sânul unui popor a cărui așezare de veacuri, nimic și nimeni n'a putut și nu va putea s'o clatine...

Intoarcerea Săcuilor este un semn — și în acest semn, neamul românesc își vede încăodată justificată — existența lui de ieri, de azi, de totdeauna.

LEONTIN BRUDAȘCU

Comemorarea centenarului artileriei

LA ACADEMIA ROMANA

In prezența d-lui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, Academia Română a ținut ședință publică comemorativă, Vineri 10 Decemvrie.

Cu acest prilej, d-l general Radu Rosetti și-a desvoltat comunicarea sa despre: Centenarul reînființării artileriei române.

D-sa a spus, printre altele, că dacă la 10 Noemvrie 1843 s'a reînființat artileria în Țara Românească, Moldova avea încă din 1835 un tun.

Sub domniile lui Grigore Ghika în Moldova și Barbu Știrbey în Țara Românească, numărul bateriilor era de una în cea dintâi și de două în cea din urmă. Aceste două au fost silite de Ruși în 1853 să i-a parte la luptele dela Silistra, Hârșova și Brăila, unde tunarii români s'au distins.

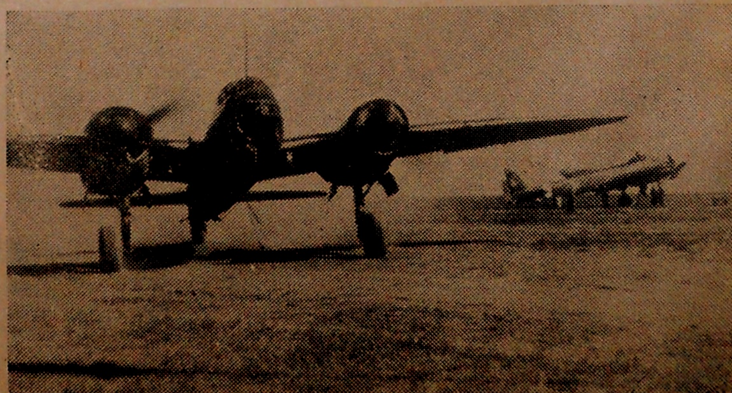
La retragere, în 1854, Rușii au luat materialul și caii bateriilor din ambele principate.

Dela Unire până în 1877, artileria se desvoltă repede, așa că ea intră în războiu cu 36 baterii, din care 24 erau înarmate cu cel mai bun și mai puternic material de artilerie de câmp ce exista atunci: tunul Krupp.

Urmează un scurt istoric al faptuirilor artileriei pe câmpurile de luptă din 1877—1878, îndepliniri prin care artileria română se arată superioară celei rusești și capătă un deosebit prestigiu.

Neculcându-se pe lauri câștigați, artileria muncește temeinic, așa că în 1916 intră în războiu cu 400 de ori mai multe tunuri decât avusese în 1843. Personalul ei se arată bine pregătit și insuflețit de spiritul de îndeplinire a datoriei, ceea ce se invederează prin arătarea decorațiilor căpătate de steagurile diferitelor unități, cum și prin temeiurile pentru care s'au conferit acele decorații.

In actualul războiu, artileria a intrat cu mai multe soiuri de guri de foc decât a avut tunuri în 1843 și de fiecare soiu cu sute de piese. Ca destoinicie, ca vitejie, a urmat pe calea trasă în 1877—1878 și în 1916—1919. Aceasta este dovedit iarăși prin arătarea decorațiilor conferite până acum drapelelor sale și prin înfățișarea faptelor care au prilejuit decorările.

Un „JU 88" românesc decolează pentru o nouă misiune

In drum către casă

Sergentul Chirilă dă ultima luptă cu bolșevicii

Inainte de ivirea zorilor, — când geana dinspre Răsărit ce tivește orizontul, începuse să se înroșească, sergentul Chirilă, împreună cu caporalul Toma și soldații Deatcu și Busuioc, își luase rămas bun dela camarazii din linia I și plecau către postul de comandă, de unde aveau să-și ridice biletele de concediu. Toți patru mergeau tăcuți, cu bucuria și dorul de țară în suflet, dar și cu o umbră de tristețe pe față: Se despărțiseră de camarazii cu care trăiseră atâta vreme, purtaseră atâtea biruinți și cărora le destăinuiseră atâtea doruri!...

Işi poate da oricine seama, dar mai ales cel ce a trăit câtva în linia I, cât de strânsă este camaraderia ce se cimentează, acolo, în fața morții și a lui Dumnezeu.

Prietenia închegată acolo, în umezeala transeului și sub bubuitul tuturor armelor, este ca un legământ sfânt, ori ca o taină ce se săvârșește fără ritual în fața destinului!... Deaceia ostașii noștri era și veseli dar și puțin triști și deaceea erau tăcuți: fără cântec și fără chiote. După obișnuința vieții de acolo, e greu să te desparți chiar de șanțul ori de bucherul peste care moartea se plimba în voie zile și nopți dearândul. Cei patru o luară către postul de comandă, tăind drept către culmea plină de stufăriș. Intârziaseră cam mult și le era teamă să nu-i observe dușmanul, care ar fi bătut toată ziua poziția aceea. Nu se depărtaseră nici 200 de metri de colină în jos, când auziră șoapte și foșnete ușoare.

Sergentul și cei trei își făcură un semn ușor cu capul și ca și când s'ar fi înțeles, se strecurară în grabă într'un adăpost părăsit, pe care-l zăriseră la 10 — 15 m în față. Inteleseră că sunt ruși care se strecuraseră, probabil prin mica viroagă dela flancul drept, cu intenția de a ataca prin spate, tocmai din care făceau și ei parte.

Vitejii noștri ostași, ce plecaseră în concediu, ar fi putut să ocolească grupul de bolșevici sau să se ascundă până treceau ei, lăsând pe camarazii lor să se descurce cum vor putea, mai ales că ei fuseseră scoși deocamdată din efectivul combatant al companiei. Dar niciunul nu se gândi la aceasta!... Inainte de toate: „datoria către țară ori în ce timp și ori în ce loc te-ai găsi". Aceasta era suprema poruncă ce li se înfiripase în cuget încă de când îmbrăcase fiecare haina de ostași. Și apoi... cum să lase ei pe bunii lor camarazi pradă acestor haite de bolșevici, care reușiseră să se strecoare peste noapte în spatele poziției?.. Nu!.. Asta nu se poate. Aceste gânduri au trecut prin mintea lor, atunci când s'au hotărît să sară în bordei și să zădărnicească planul dușmanului. Nu aveau asupra lor decât armele și ceva cartușe. Dar dârzenia lor, unită cu dragostea de neam și țară, constituiau cea mai bună garanție de isbândă. Işi pregătiseră deci armele, își aleseră câte un loc de tragere și... la pândă de acum.

Iată, drept înainte, se vede un bolșevic înaintând încet, încet pe după tufișuri. Apoi altul în dreapta, altul în stânga, încă altul și altul, până ce numărul lor trecu de douăzeci. Când ajunseră destul de aproape sergentul Chirilă duse degetul arătător la gură rosti de două ori „Pst"... „Pst", pentru ca ceilalți să se uite la ei, apoi, cu acelaș deget, arătă odată către flancul stâng al bolșevicilor, odată către flancul drept și de două ori la mijloc, descriind de fiecare dată câte o scurtă verticală, către locul indicat,, ceea ce vrea să spună că el va trage în flancul stâng, Deatcu în flancul drept, iar Toma și Busuioc în centru. Un nou „Pst" scurt și patru proiectile sboară deodată, înainte de răsăritul soarelui, în păduricea cu stufăriș. Patru gloanțe care merseseră în plin, doborînd tot atâția bolșevici. Ceilalți se trântiră la pământ și deschiseră un foc intens de arme automate. Ai noștri răspundeau destul de rar, căci nu aveau destule cartușe asupra lor, însă când trăgeau nimereau numai în carne. Bolșevicii îndoaie capetele flancurilor, formând un semicerc în fața bordeiului cu intenția de a-l încercui. Dar... „cei patru" rezistă cu înverșunare deși lui Busuioc îi sângeră adânc brațul stâng.

Bolșevicii se apropie de adăpost tot mai mult. Incep să arunce grenade. Noroc că nu nimeresc înăuntru, iar aci, fiind coastă, multe din grenade se rostogolesc în jos și explodează lângă... aruncătorii lor. Cartușele vitejilor noștri sunt pe terminate!... Se pregătesc să țâșnească la lupta la baionetă. Dar în acest timp, o grenadă bolșevică nimeri pe bravul sergent Chirilă și răni pe Deatcu. Dinspre poziția noastră se aud împușcături dese și cotinui. Alarmați de lupta din spatele frontului, sublocotenentul Popescu în grabă ia două grupe și pornește în ajutor. Rușii încearcă să tragă, dar văzându-se constrânși, aruncă armele și ridică mâinile. In jurul bordeiului zăceau 15 morți și 4 răniți. Sergentul Chirilă își trăia ultimele clipe. Dar când auzi afară încetirea luptei, fața i se însenină deodată: „Sunt ai noștri?... Ce bine îmi pare... De acum pot să mor liniștit!.. Spune măi Toma nevestei și copiilor mei că am murit luptând cu bolșevicii, pe care i-am întâlnit în drumul meu către casă. Dar... să nu le spui imędiat! Mai târziu, Ma-ai târziu...".

Slt. rez. D. BUNESCU

CA ȚARA MEA

Ca Țara mea, frumoasă nu-i nici una,
Cu munți scăldați în murmur de isvoare,
Cu codrii și câmpii gătite 'n floare;
Pe văi suspină doina 'ntotdeauna,
Duioase suflete în ea respiră,
Că 'n fiecare suflet cântă-o liră —
Ca țara mea frumoasă nu-i nici una,
De aceea toți dușmanii o doriră.

Când te cobori din codrii de rășină,
Cu roi de păsărele cântătoare,
Vezi holdele scăldate 'n fulgi de soare, —
Divine curcubee se anină
De trupul alb al tinerelor zâne,
Albastre flori pe șesul plin de grâne —
Când te cobori din codrii de rășină,
Vezi ce frumoasă-i țara ta Române!—

Pământul nostru veșnică comoară,
Străini, v'ați întrebat vreodată 'oare,
Cât sânge a curs pe mândrele ogoare?
Și câți viteji muriră pentru țară?
La noi însă nu-i ochi ce poate plânge,
Sunt numai brațe tari ce vă vor frânge:
Pământul nostru veșnică comoară,
Pământul nostru e stropit cu sânge.

Ca țara mea frumoasă nu-i nici una,
Și nici nu va mai fi pe-acest pământ,
Un Dumnezeu din cerul lui prea sfânt,
A așezat pe fruntea ei cunună,
Pe steagul nostru Dumnezeu a scris,
Să piară cel ce dreptul ne-a ucis,
Români porniți din zare iar furtuna,
Să întregim frumosul nostru vis.

Subit. CONST. GHIBAN

Cooperarea germano-română la construirea pozițiunei

STRĂLUCITELE BIRUINȚE

Războiul din răsărit a fost pentru neamul românesc prilejul impus și demn de a arăta tuturor națiunilor bogăția lui de virtuți. Niciodată ca în timpul încleștărilor din Rusia, sufletul românesc nu și-a revărsat comoara lui cu atâta măreție. Am fost o revelație pentru toată lumea. Și am fost, mai ales, puternica înfricoșare pentru dușmanii care ne-au voit slabi și neputincioși. Cu brațul, numai cu brațul nostru am câștigat respectul și cinstea acordată popoarelor brave și tot cu el am spulberat deșartele pofte ale vrăjmașilor care ne încolțiseră din toate părțile.

Luptând pentru drepturi cu care ne-am născut și am crescut în vatra străbunilor, ne-am aruncat în focul bătăliilor, așa cum a făcut de când se știe, poporul român, hotărît să moară sau să învingă!

Paginile de glorie înscrise în istoria neamului de-a-lungul celor doi ani de crâncene lupte stau mărturie grea!

Din vara anului 1941, până la sfârșitul anului 1943, am luptat cu aceeași dârzenie, cu același avânt, ne-am apărat moșia, și neamul și am diguit revărsarea puhoiului bolșevic.

Biruința românească creștea mereu. Zi de zi ecourile vitejilor umpleau zările. Virtuțile poporului nostru ieșeau neîncetat la suprafață. Fundurile întunecate ale Rusiei au răsunat de marșul năpraznic al ostașului român și cei care i-au stat în față au admirat și curajul și loialitatea acestui luptător.

Iată, din nou acum, o vitejie românească, o frântură numai din noua epopee care crește în Crimeea de câteva luni. Un episod strălucit de biruitoare lupte ale Cavaleriei române, care în ziua de 7 Decemvrie crt. a lichidat Capul de pod de debarcare dela Sud de Kerci, distrugând forțele sovietice în curs de debarcare. Vitejia aceasta îi revine Diviziei a 6-a de Cavalerie română, comandată de generalul Teodorini, acel brav comandant care deunăzi era răsplătit pentru excepționalele bravuri de către Fuehrerul Adolf Hitler cu Crucea de Cavaler a Crucii de Fier, iar acum, pentru noua biruință, distins de M. S. Regele cu Ordinul „Mihai Viteazul cl. II-a" și de Fuehrer cu Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier.

Luând cu asalt Capul de pod bolșevic dela Sud de Kerci, formațiunile Diviziei a 6-a de Cavalerie, întărite cu unități de Vânători de Munte, au reușit în lupte grele, care au durat trei zile, să nimicească acel punct întărit, ajungând până la malul Mării, ca să zădărnicească noile încercări de debarcare bolșevică. In această bătălie sovieticii au pierdut numeroși oameni și material, iar 1.700 de ruși au fost făcuți prizonieri. Ca un prim rezultat al acestor acțiuni este prăbușirea atacurilor de ușurare date de sovietici pe frontul Capului de pod dela Nord-Est de Kerci, atacuri pe care bolșevicii le-au dat cu toate efectivele de care dispuneau în acel punct.

De asemenea s'a întărit litoralul românesc din Marea Neagră și Constanța, care ar fi fost amenințată dacă inamicul ar fi reușit să înainteze spre Vest.

Strălucitele biruințe ale Diviziei a 6-a de Cavalerie n'au întârziat să fie răsplătite așa cum Cel care conduce destinele acestui neam, știe să răsplătească victoriile luptătorilor lui. Căci, această bravă Divizie, a fost citată pe întreaga armată, cu ordinul de zi Nr. 52 din 12 Decemvrie, de către d-l Mareșal Ion Antonescu.

Noua vitejească faptă de arme a călăreților Diviziei a 6-a, se înscrie cu mândrie și cinste alături de nenumăratele acte de bravură săvârșite de ei în trecut.

S.

HORA

Furtunoasă, pătimașă
Ca o inimă aprinsă sub zăpadă de cămașă.

Hora urcă și coboară
Scări sonore de vioară.
Brâu de fete și feciori
Prinși pe după subțiori,
Se desface când și când
Și se'nșiruie crescând,
Lungă coadă de balaur
(Numai solzi de flori și aur)
Ce se sbate ne'ncetat
Până după scăpătat.
Hora poartă'n ritm vioiu
Unde repezi de șuvoi,
Ori în potolit elan
Unduiri de vânt pe lan;
Patimi și izbânzi de neam
Rând pe rând văzutu-le-am
Și'n svâcniri un legământ
Către cer, către pământ.

GHERGHINECU VANIA

Obser vatorul de artilerie pe timpul conducerii tragerii

Religia ca mijloc de propagandă bolșevică

Unul din țelurile de război ale Rusiei Sovietice, e fără îndoială pătrunderea în Balcani, prag pentru o decisivă influență asupra întregii Europe.

Testamentul lui Petru cel Mare a fost reluat cu credință de actuala stăpânire bolșevică. Inainte de conferința dela Moscova, presa sovietică ascundea această tendință de a pătrunde în Balcani, sub formula vag prezentată, a „sferei de influență'', întemeiată pe neputința țărilor mici de a-și păstra singure independența. Dar de data aceasta presa bolșevică a cerut fățiș dominația Rusiei Sovietice în Balcani, exploatând cu aceeași nelegiuită călcare a adevărului, faptul că locuitorii țărilor balcanice sunt de religie ortodoxă și prin asta sunt subordonate și în ierarhia bisericească Moscovei. Reînvierea unei mai vechi dorințe a Rusiei de a trece capitala creștinismului dela Roma la Moscova, e folosită acum. După o decădere a strălucirii Bizanțului și după o pretinsă slăbire a autorității Romei catolice, Rusia a încercat să dea Moscovei rostul de comandă universală a Bisericii, numind-o chiar „A treia Romă''. Dar această încercare este motivată de ideia prinderii și a acestei regiuni a Balcanilor în manevrele revoluției mondiale. In scrierile lui Lenin și în comentariile asupra leninismului scrise de Stalin, se înfățișează clar scopul final de a împrăștia peste tot, folosind orice metodă, necruțând nici omenie, nici vreo lege morală, sământa revoluției bolșevice.

Desigur, Stalin, ca vechiu teolog, și-a adus aminte de ecumenismul lui Chomiacov și Soloviev, de universalismul creștinismului și când frontul nu-i poate aduce toată sforțarea morală necesară, recurge la o înșelare a țărilor mici prin misiunea apostolică de aceeaș natură a acestor țări cu a Rusiei pentru a pătrunde în Balcani și a putea apoi mai ușor aprinde toată Europa.

Dar toate aceste motivări „religioase'' par de-a-dreptul îndrăznețe, din partea unui regim care în decurs de douăzeci de ani a prigonit cu o sete păgână credincioșii aceleeași Biserici în numele căreia, cu o nemai întâlnită sfidare a realității, cere acum dominație sau mai bine spus încorporare în Rusia Sovietică. Se cunosc prea bine înverșunatele lupte ale bezbojnicilor pentru a stârpi cu desăvârșire orice urmă de ortodoxie în țara bolșevismului. Amestecul acesta „religios'' în țelurile exclusiv politice ale bolșevismului, a mai fost încercat de Sovietc în câteva ori, mai ales prin mijlocirea Internaționalei a treia pentru țările unde violența și ruptura cu vechiul „regim burghez'' nu se putea efectua cu atâta sălbăticie ca în Rusia. Revoluția trebuia desfașurată cu orice preț și întrebuințând chiar și sentimentele religioase ale poporului dacă nu se poate altfel, adevărul religios fiind o „afacere de Stat''.

Această cursă a fost întinsă și în Franța catolicismului, prin comunistul Torez, folosind așa zisa politică a „mâinii întinse'', pentru apropierea comunismului de creștinism, să-i poată captiva pe credincioși în deslănțuirea revoluției mondiale. Chiar și Arhiepiscopul de York, după întoarcerea dela Moscova, a recunoscut că noul mitropolit al Sovietelor, Serghie, joacă un rol politic în aceasta dintr'o dată întoarcere la libertate a ortodoxiei în cuprinsul Uniunii Sovietice. Dar până la însărcinarea de ocrotire a ortodoxiei și în țările balcanice, desigur distanța e prea mare și metoda politică prea străvezie. Toate ispitele acestea sunt zadarnice, nici un val nu poate acoperi îngrozitoarea prigoană a creștinismului în Rusia bolșevică, nimeni nu mai poate avea încredere în această nouă misiune apostolică și pravoslavnică a bolșevicilor.

Invazia rusească trebue oprită, orice față și-ar lua, orice ispite ar întinde. Scopul este acelaș, mărturisit și înfăptuit groasnic în țara lor.

Subjugarea sub orice formă, mai întâi în Balcani și apoi mai departe, ar însemna stingerea definitivă a acestei Europe, în tot ce a avut frumos, în tot ce a adunat prin muncă, credință și progres, de două mii de ani.

SBUCIUM

Noi suntem îndrăgostiți de moarte
Rătăcitori pe drumuri ce duc departe, departe
Noi suntem crucoații care cu pași de plumb
Străbatem țara lui Tolstoi, stepa cu holde galbene de porumb.

Cu ochii, cu gândul destrămăm depărtările
Peste noi, peste lume se clatină zările,
Mergem, strivim sub picioare blesteme
Tremură inima pământului, geme.

Rătăcitori pe drumuri ce duc departe, departe
Urcăm, coborîm prin vieață, prin moarte
Incovoiați, sub crucea dreptății pe care o ducem pe umeri
Purtăm în inimi nădejdea anilor tineri.

MIHAIL MAVRIG

O acțiune îndrăsneață a frt. Ganea Nicolae

Intr'una din nopțile frământate ale luptelor din Răsărit, bolșevicii încercând o incursiune în pozițiile noastre, reușesc să se infiltreze în poziția noastră, intrând într'un adăpost părăsit de curând de ai noștri, care era supravegheat de o singură sentinelă.

De ambele părți ale adăpostului, patrulele noastre supravegheau cu atenție porțiunea de teren ce despărțea frontul nostru de cel bolșevic.

Protejați de întunerec și de foșnetul vântului, bolșevicii ocupă adăpostul pustiu, fără să fie stingheriți de cineva. Patrula din dreapta adăpostului, compusă din frt. Neaga Nicolae, Subțire Simeon și soldatul Frâncu Țurcan, nefiind încunoștiințați de cele ce se petrecuseră în stânga lor, rămân la posturile lor de supraveghere.

La P. C. al unității, comandantul dă alarma. Fruntașul Ganea Nicolae cel ce intrase în schimbul doi în sectorul patrulei sale, este făcut atent de alarma prinsă pe undele de vânt dela postul de comandă.

Trecuseră mai bine de două ore de când bolșevicii ocupaseră adăpostul în stânga lor, la punctul numit „mamelon''. Fără să mai stea mult pe gânduri, fruntașul Ganea încunoștiințează și pe camarazii săi din patrulă, rugând pe soldatul Subțire care cunoștea puțin rusește, să meargă spre direcția unde părea ceva suspect.

Frt. Ganea prinde să încarce în grabă sacul de merinde cu grenade și pornește spre locul cu pricina. Bolșevicii nefiind supărați de nimeni, întinseră înăuntrul adăpostului o masă bună. Parte din ei căzuseră în somnul adânc al nopții.

Puțin în urma lui Ganea venea Subțire, mai mult curios de cele ce au să se întâmple. El ținea într'o mână arma. iar în cealaltă o grenadă, gata s'o arunce.

Ajunși la mamelon, Ganea rămas singur, se oprește o clipă și ascultă.

Mult aproape de el, un bolșevic eșit din adăpost, surprins de prezența lui Ganea, încurcă în șoaptă câteva cuvinte, din care frt. Ganea înțelege că vrea să se predea. Ganea îi ordonă rusului să se apropie. Mai mult prin semne, Ganea înțelege că în apropiere se găsește peste un ploton de bolșevici, adăpostiți în bunkerul cu pricina. Insoțit de rus, se apropie tiptil de intrarea adăpostului Printr'o singură grenadă aruncată în apropierea adăpostului, trezește pe bolșevici, buimăciți de somn.

Stăpân pe intrarea în adăpost, fruntașul Ganea ordonă rusului dezarmat să spună celor dinăuntru să iasă afară, așa cum se cade unor prizonieri. El începuse să fie sigur de reușită, socotind că cei dinăuntru au să socotească pe cei care așteptau la eșire, o forță cel puțin cât și a lor.

La eșire, bolșevicii își făceau loc unul câte unul, ținând suspendată într'o mână arma, iar celălalt braț înălțat spre cer.

Afară fiecare se încolona spre direcția ordonată. Puțin mai târziu sosește și Subțire care trece în rolul de escortă a bolșevicilor până la P. C.

Dinspre inamic o ploaie de proectile prinseseră să spargă liniștea dimineții La orizont suliți roșiatice perforau albastrul cerului, lăsând loc soarelui tomnatic.

Serg. t. r. MIRON IONESCU

Slt. Vintilă Marin Ionescu

La chemarea sfântă a Patriei, sublocotenentul Vintilă Marin Ionescu a răspuns cu avântul tinereții lui, asvârlindu-se în vijelia de foc, pe care ne-o impusese furia sălbatecă a bolșevicilor. S'a coborît de pe plaiurile vâlcene, mânat de aceeași chemare pentru luptă ca și strămoșii săi, panduri ai lui Tudor Vladimirescu.

Inzestrat cu virtuți războinice, sublocot. Vintilă M. Ionescu a devenit omul datoriei supreme, intrând în luptă cu un entuziasm mare, mândru că-și poate apăra țara. Nimic nu-i putea stăvili avântul; nici vijelia și nici zidul de baionete vrăjmașe. Sufletul și mintea lui nu cunoștea decât glasul datoriei.

După lupte înverșunate în Basarabia și dincolo de Nistru, sublocot. Vintilă M. Ionescu este rănit la Vigoda, în fața Odesei, în fruntea plutonului său. Deși rănit greu și trimis de superiori să rămână la ambulanță, în spatele frontului, după o zi a revenit în prima linie de luptă, zicând: „că nu înțelege să șeadă la adăpost, atâta timp cât mai poate lupta''.

Iată ultimele lui cuvinte adresate părinților săi într'o scrisoare: „Până în prezent, cu ajutorul lui Dumnezeu, sunt bine. Mergem iarăși înainte și dacă voiu cădea, veți avea și dumneavoastră mândria că ați avut pe cineva care a luptat pentru țară''.

O săptămână mai târziu a căzut în fruntea unității sale, cu mâinile încleștate pe pușca mitralieră, secerând mereu, mereu valurile bolșevice.

Sublocot. Vintilă M. Ionescu primește moartea de erou cu sufletul împăcat că și-a făcut pe deplin datoria, dând pilda cea mai vie ostașilor săi, care au dus mai departe lupta cu aceeași îndârjire supremă.

Pentru faptele sale de arme a fost decorat cu „Coroana României'' cu panglică de Virtute Militară și înaintat, post-mortem, la gradul de locotenent.

M. M.

Glume

La recrutare

— Cum te chiamă, băiatule?
— Pro-po-po-po-pescu.
— Dă-l la mitralieră!

La şcoală

— Ce se întâmplă când se urcă un om într'un copac?
— Rămâne pe pământ unul mai puţin.
— Dar dacă se vor sui doi?
— Vor fi doi mai puţin...
— Bine — dar dacă se urcă trei?
— Vor fi trei mai...
— Nu-i adevărat! Se va rupe creanga!

Haz

Când Costică a venit pe la ora 3 la masă mama îl întreabă:

— Unde ai stat până acuma împieliţatule?

— M'a ţinut domnul de geografie o oră la arest, că n'am ştiut unde sunt Java şi Sumatra.

— Foarte bine ţi-a făcut. Altădată să bagi de seamă unde-ţi pui lucrurile...

Din obişnuinţă

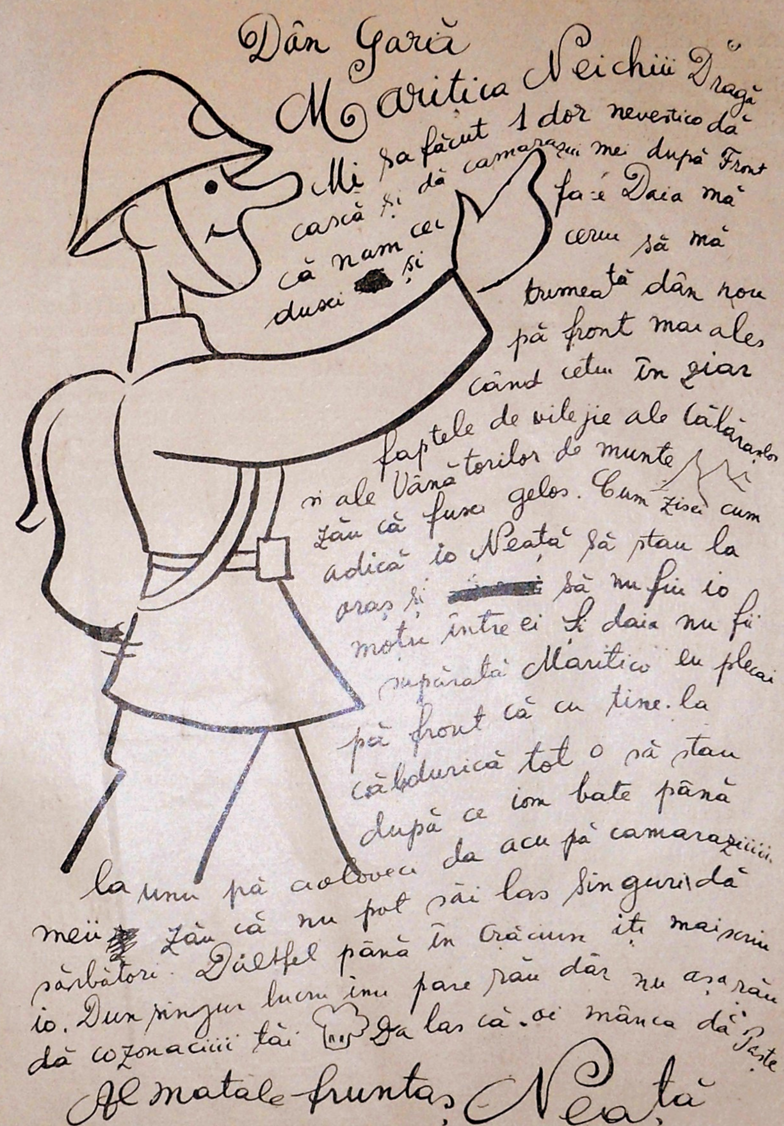
Un şofeur de taxi intră grăbit într'un magazin:

— Daţi-mi, vă rog, o pereche de mănuşi de piele.
— Ce număr?
— 12.305!...

La fereastra din obor

Foae verde de-un bujor
La fereastra din obor
Bate murgu din picior,
Şi nu bate ca s'adorm
Şi bate ca să mă scol
Să-i dau fân şi ovejor
Cu ţesala să-l ţesăl
Ca să-i fac părul inel
Să-i pui şeaua binişor
Să mă duc unde mi-e dor
La mândruţa din pridvor
Cu mărgeanu roşior.
Roşior şi brobonat
Pe sfârcu ţâţii lăsat
Inimioara mi-a secat.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

GHICITORI

Nu-i pasăre, dar pe copaci şade;
Nu-i vacă, dar paşte iarbă verde;
Nu-i peşte, dar în baltă înnoată;
Nu-i lăutar, dar cântă noaptea toată.

(Broasca)

Pe drum merge şi grăbeşte
Unde încet, unde mai tare;
Urechi patru şi ochi patru
Iară unghii douăzeci şi patru!

(Calul şi călăreţul)

Strigături

Cât e ţara ungurească
Nu-i ca fata românească
Aşa'naltă şi frumoasă
Şi la minte sănătoasă
Genele,
Sprâncenele
Stau chită ca penele
Ochii's negri ca neghina
Gura-i dulce ca smochina
Grumazii albi şi cu mărgele
Pe pofta inimii mele.

Foaie verde cucuruz
Fete ca'n Săcele nu-s
Inalte şi frumuşele
Că ţi-e drag numa de ele
Cine nu vrea să mă creadă
Vie aicea să le vadă.

Proverbe

Cine întreabă nu greşeşte calea.

Cine cântă, nu joacă.

Nu făgădui ce nu poţi împlini.

E mai bine în coliba ta, decât în palatul altuia.

Cum e domnul şi servitorul.

Economia te satură; risipa te flămânzeşte.

Neaţă camuflat

— Unde o fi Neaţă, să-l vedem şi noi!

Păţaniile fruntaşului Neaţă

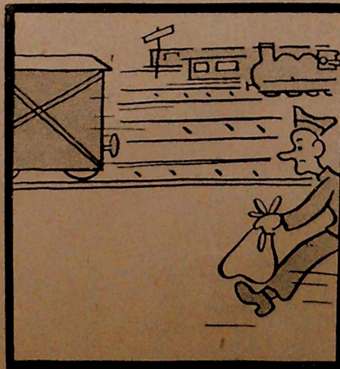
de Neagu Rădulescu

— Ti! Ia uite ce m'anunţ fac pe front călăraşi şi vânătorii noştri şi eu să mă odihnesc aici! Chiar acum cer să mă trimeată pe front!

— Aşa! Până când pleacă trenul să-i scriu câteva rânduri Mariţichii, să-i spun că de Crăciun sunt între vitejii noştri.

— Haţ, văzuş ce-mi făcu epistolia Mariţichi. Numa de l-aş mai prinde

— Să fi ştiut că fugeam după el până la Nipru şi tot puneam mâna pe el, că în pieptul meu de romanaş bat opt suflete!

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

MAJESTATEA SA REGELE Mihai I a binevoit a distinge pe generalul Corneliu Teodorini cu Ordinul „Mihai Viteazul" cl. II, pentru actele de bravură săvârșite cu ocazia lichidării capului de pod dela Sud de Kerci, de către trupele române de sub comanda sa.

De asemenea Fuehrerul Adolf Hitler i-a acordat Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler al Ordinului Crucea de Fier.

5 MILIOANE DE ȚIGĂRI românești au fost trimise populației Berlinului, care a avut de suferit de pe urma bombardamentului inamic. Din acestea 2 milioane au fost dăruite de d-l prof. Mihai Antonescu, Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, iar 3 milioane au fost strânse printr'o colectă publică.

ÎN ZIUA DE 10 DECEMVRIE, cu prilejul sărbătoririi Crăciunului, la Legația Germană din București a avut loc o frumoasă serbare la care au luat parte ostași răniți germani și români. D-na von Killinger, soția ministrului Germanei la București, a împărțit diferite daruri la răniți.

Iată cum camaraderia de arme româno-germană de pe câmpul de luptă este continuată cu căldură și în spatele frontului.

DOMNUL MAREȘAL ION ANTONESCU, Conducătorul Statului, a dispus să fie citat ca exemplu pe țară Căminul cultural „Al. Vlahuță", din comuna Rădești, județul Tutova, pentru activitatea patriotică și românească depusă în timp de război.

Conducătorii acestui cămin au colectat suma de lei 160.000 pentru repararea școlii, au luat asupra lor creșterea a doi copii orfani, și au mai săvârșit și alte fapte românești.

CU PRILEJUL împlinirii unui veac dela nașterea Reginei-poete Carmen-Sylva, Asociația Româno-Germană a organizat un festival Vineri 10 Decemvrie, în amfiteatrul Fundației „Carol I", în cadrul căruia d-l Alexandru Bădăuță, secretarul general al Asociației Româno-Germane și al Ministerului Propagandei Naționale, a conferențiat despre „Carmen-Sylva-Precursoare".

DE PESTE HOTARE

ZIARUL SUEDEZ „Dagens Nyheter" a făcut un rezumat al cererilor Sovietelor la conferința dela Teheran, care ar fi: o parte din Finlanda, țările baltice și o parte din Polonia, Bucovina de Nord, Basarabia, o fâșie îngustă în Delta Dunării și câteva baze în Bulgaria.

UN ARTICOL al episcopului polonez Gawlina, publicat în revista „Catholic Times", afirmă că circa 400.000 de copii polonezi, deportați în interiorul Uniunii Sovietice, au murit până acum.

Cei care au văzut ceilalți copii sovietici din Uniunea Sovietică declară că sunt „niște schelete îmbrăcate în zdrențe și cu picioarele pline de umflături și bube".

FOSTA JUGOSLAVIE are în prezent 3 guverne: unul care conduce de fapt Serbia, unul refugiat în Egipt cu Regele Petru, iar al treilea este cel format de comunistul Tito, care este ascuns în munții Serbiei.

Anglia și Statele Unite, care recunoscuseră guvernul refugiat în Egipt, se leapădă de acum de el, îndreptându-și ochii către Tito, pe care Sovietele s'au grăbit să-l recunoască, trimițând chiar o misiune militară.

După cum se vede manevra bolșevicilor în Balcani este destul de limpede.

D. PROF. SERGESCU, cunoscutul matematician român, a ținut la Geneva două conferințe despre „Matematica la români" și despre „Începuturile calculului diferențial".

D-L MENEMENCIOGLU, ministrul de externe al Turciei, a făcut o declarație ziariștilor, spunând că în urma conferinței dela Cairo dintre d-nii: Roosevelt, Churchill și președintele Republice Turce, politica externă a Turciei nu se va schimba, legăturile cu puterile Axei fiind aceleași.

ÎNTREAGA PRESĂ GERMANĂ glorifică faptele de arme ale trupelor române angajate în lupte grele contra Sovietelor. Ziarele publică comunicatele militare și diferitele comentarii sub titluri lungi pe întreaga pagină, închinate vitejiei românești și alianței româno-germane.

AVIOANE INAMICE au sburat în seara zilei de 10 Decemvrie pe deasupra Sofiei, capitala Bulgariei, aruncând bombe, care au produs pierderi în populația civilă.

CU PRILEJUL împlinirii a 2 ani dela încheierea alianței militare germano-italo-japoneze, d-l von Ribbentrop, ministrul de externe al Germaniei, a vorbit la posturile de radio germane, spunând că Japonia și Germania se găsesc pe pozițiile pe care le-au câștigat, într'o situație destul de tare, spre a respinge inamicul, iar victoria va fi câștigată nu de spiritul „bolșevic", ci de spiritul popoarelor din Europa și Asia Răsăriteană și de vitejia soldaților lor.

PIERDERILE ARMATEI AMERICANE dela începutul războiului sunt următoarele: 129.442 oameni, din care 28.187 morți, 39.974 răniți, 32.833 dispăruți etc.

ÎNTRE FUEHRER, DUCE ȘI IMPĂRATUL JAPONIEI, cum și între miniștrii de externe ai celor 3 țări, au avut loc un schimb de telegrame cu prilejul aniversării încheierii pactului Tripartit.

BOLȘEVICII după ce au numit un patriarh ortodox, de curând, au mai numit și un „muftiu musulman", ca să adoarmă temerile mahomedanilor. În legătură cu aceasta, primul mare preot al comunității musulmane din Riga a publicat o declarație prin care spune că musulmanii nu vor putea fi înșelați. Unde sunt vechii Muftii din Rusia? întreabă el. Unde sunt zecile de mii de Imami și Mulahi? Unde este cel din urmă Mare Muftiu, savantul Damlulah-Alimdchan-Borodi-Galajew, care a fost înlăturat de politrucii evrei?

Ce-au devenit moscheele noastre? Ele au fost profanate și cele care mai sunt încă în picioare au fost transformate în săli de întrunire, în care se propovăduește marxismul.

AVIOANELE ALIATE au aruncat iarăși jucării explosibile peste teritoriul orașului Sofia din Bulgaria, după cum anunță Comandamentul poliției din Sofia, pe ziua de Duminecă. Populația este somată să predea obiectele găsite la primul comisariat polițienesc.

CU PRILEJUL CRĂCIUNULUI, ca și în anul trecut, Papa va oficia serviciul divin dela miezul nopții, în capela sa particulară, în prezența Corpului diplomatic. Slujba va fi radiodifuzată.

Suveranul Pontif va adresa, de asemeni, prin radio, un mesagiu către credincioșii din lumea întreagă, cum face în fiecare an în ajunul Crăciunului.

COPIII DIN ITALIA DE SUD, dela 4 la 15 ani, ai căror părinți au fost luați de către autoritățile anglo-americane la muncă, vor fi deportați în Rusia Sovietică, după aceeași metodă practicată de bolșevici în războiul civil spaniol, însă acum într'o măsură mult mai largă.

Ca și pentru copiii spaniolii, se voiește acum să se dea educație copiilor de lucrători italieni în instituțiile Uniunii Sovietice, infiltrându-li-se un spirit comunist și îndepărtându-i în mod sistematic de părinții lor, de Patrie și religia lor.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora Ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta) și „Ora Ostășească româno-germană" (Vinerea)

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din răsărit

Forțele sovietice din grupul de armate comandate de generalul Vatutin au sporit presiunea, în sectorul din partea de nord a cotului Niprului, atât în regiunea Cercasi, cât și la nord de orașul Kirovograd.

Trupele germane au evacuat, în cursul nopții de 12—13 Decemvrie, orașul Cercasi de pe malul Niprului mijlociu, situat între Kiev și Cremenciug, care în mare parte e ruinat în urma bombardamentelor și a luptelor de stradă, din ultimele zile și au scurtat frontul, ocupând poziții pregătite mai dinainte.

În acest sector bătălia continuă cu aceeași intensitate, trupele sovietice suferind mari pierderi.

În sectorul central, un atac inamic, susținut de un grup de divizii de infanterie și formațiuni blindate, în regiunea dela sud de Nevel, a fost respins.

În câteva părți unde inamicul a efectuat mici străpungeri, trupele germane au contra-atacat, restabilind situația.

Prin atacurile date de curând, se crede că bolșevicii n'au dat încă semnalul luptelor de iarnă, pe scară mare, acțiunea ofensivă actuală putând fi socotită că țintește crearea unei platforme mai spațioase pe malul vestic al Niprului (prin lărgirea capului de pod dela Cremenciug, unirea lui cu cel dela Cercasi și ocuparea importantului nod feroviar Kirovograd), în vederea viitoarei ofensive de iarnă.

Dimpotrivă, germanii, în scopul de a micșora spațiul unei ofensive, caută să împiedece cu orice preț lărgirea și adâncirea acestei platforme, adică a zonei ocupate de sovietici dincoace de Nipru, pentru a ține astfel pe inamic cât mai lipit cu spatele de fluviu și a atârna de picioarele viitoarelor sale eforturi greutățile legăturilor de peste fluviu și a mărginirii posibilităților sale de mișcare tactice în interiorul cotului Niprului.

Conform tacticei obișnuite, germanii nu ezită de a da drumul inamicului în anumite puncte, care n'au importanță excepțională și unde presiunea sovietică nu mai poate fi echilibrată decât printr'o cheltuială exagerată de forțe.

Așa s'a întâmplat la Cercasi, care în ultimul timp devenise o poziție greu de ținut.

În adevăr, pe întregul sector fluvial, dela Gomel până la Zaporoje, Cercasi era singurul punct unde germanii se mai mențineau pe Nipru, în celelalte sectoare frontul fiind deslipit de fluviu.

În sectorul Jitomir-Kiev se anunță că forțele germane au curățit tot malul vestic al râului Teterev.

Pierderile grele înregistrate de inamic până acum, în acest sector, arată ce masse de forțe stăteau aci la dispoziția generalului Vatutin, pentru a adânci spărtura spre granița polonă și măsoară valoarea succesului contra-atacului de oprire al mareșalului Manstein împotriva unei operațiuni dela care inamicul aștepta rezultate mari.

În legătură cu succesele forțelor române dela Sud de Kerci, ultimele comunicate ale Inaltului Comandament German, arată, că în afară de Divizia 6-a Cavalerie, comandată de generalul Teodorini și Divizia treia română de vânători de munte, comandată de generalul Mociulski, s'a distins în mod deosebit.

Luptele din Italia.

Pe frontul din Italia de nord, în ultimele zile, nu s'a remarcat nimic nou, în afară de lupte locale în sectorul coastei Adriaticei.

Războiul chino-japonez.

După cum anunță înaltul cartier general al forțelor japoneze expediționare din China centrală, trupele japoneze au distrus, în curs de o lună, 13 divizii ale Chinei guvernului din Ciungking, în cea de a 6-a și a 9-a zonă de războiu.

În plus, au mai fost distruse toate instalațiile de războiu din jurul localității Ciangte.

Comunicatul mai adaugă că forțele japoneze sunt pe cale să exploateze succesul, continuând cu mare efect campania împotriva trupelor chineze.

C. 108.440. — IM. 10., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREȘTI